

portoer. Efter min Opfattelse er den Forhøjelse, her er Tale om, alt for kraftig for Dagbladene. Vi fik i 1914 en Regulering af Avisportoer. Princippet i denne Regulering var, som ogsaa den højtærede Minister hævder i Bemærkningerne til Lovforslaget, rigtig. Portoer var, før vi fik denne Ordning af 1914, alt for springende. Den Ordning, vi fik i 1914, havde langt mere Karakteren af en Regulering end af en Forhøjelse, den var i det hele meget betimelig og blev jo ogsaa gennemført efter Anmodning fra Pressens Organisationer. Men nu at gaa til en Forhøjelse af Avisportoer med 50 pCt., medens f. Eks. Portoer for Opkrævninger kun forhøjes med fra 25 ned til 10 pCt., det vil blive for meget for Bladene. Det er min Opfattelse, at Bladene under de foreliggende Forhold ikke vil kunne bære denne Forhøjelse. Den vil, navnlig for Provsbladene, betyde en Belastning af Budgettet med et meget stort Beløb. Naar man lægger Mærke til, hvad den højtærede Minister udtalte i sin Fremsettelsestale, synes jeg, ligesom Hr. Folketingsmand Mortensen, at det vilde være rimeligt, om man ikke forlangte en saa stor Forhøjelse af Avisportoer. Den højtærede Minister udtalte, at det altid havde været Forudsætningen, „at Statens Institutioner skulde være i Stand til at løse forskellige Opgaver af kulturel Natur paa særlig billig Maade ved Hjælp af det forretningsmæssigt indvundne Overskud“, og derefter sagde Ministeren, at dette ikke kan lade sig gøre under de nuværende Forhold, og der er derfor ikke andet for, „end at Staten paa dette Punkt maa tage sit Tab og indlemme det i Rækken af de mange andre Byrder, som Krigstiden medfører“. Dette er en rigtig og aldeles uangribelig Betragtning, og det er, synes jeg, et udmærket Argument for i alt Fald at nedsætte den foreslaede Forhøjelse af Avisportoer betydeligt. Staten har stillet store Krav til Pressen under Krigen, Krav, som Pressen beredvillig har opfyldt. De foregaaende ærede Ordførere har nævnt, at Pressen har publiceret de ministerielle Bekendtgørelser, som jo har været utallige under Krigsaarene, uden Vederlag, og Pressen har dermed i stor Udstrækning virket i et Statsøjemed. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte, at Forhøjelsen af Avisportoer vilde blive kastet

over paa Publikum, naturligvis ved en Forhøjelse af Abonnementspriserne. Jeg er nu ikke saa helt sikker paa, at dette vil lade sig gøre. Det er nemlig saaledes, at Abonnementspriserne er strammede stærkt under Presset af Dyrtiden. De fleste Provsblade staar i disse Dage overfor en yderligere Forhøjelse af Abonnementsprisen; en Forhøjelse, som paa Forhaand er beslagnagt. Det vil med andre Ord sige, at denne Forhøjelse af Avisportoer maa medføre en yderligere Forhøjelse af Abonnementspriserne, men efter min Opfattelse er der en Grænse, som Bladene ikke kan komme over, idet Læserne vil reagere og samle sig 2, 3, 4 om eet Eksemplar. Og det er ikke i det offentliges Interesse; Bladene er Bringere af vigtige offentlige Kundgørelser, som det er af den største samfundsmæssige Betydning hurtigst muligt kommer til Befolkningens Kundskab. Abonnementet kan nu for de fleste Blade kun dække, maaske endda knapt, Udgifterne til Papirforbruget; skal Portoer forhøjes væsentligt, uden at Bladene kan tage det ind igen, kan vi komme dertil, som man f. Eks. har set det i et af de krigsførende Lande, at Bladene maa anmode Abonnenterne om at slutte sig sammen flere om eet Eksemplar. Det vilde være et meget kedeligt Resultat, ikke alene for Bladene, men i Virkeligheden for Samfundet som Helhed. Det er jo i det offentliges egen Interesse, at hvert Hjem hver Dag modtager sit Blad, som Hjemmet er ene om. Jeg haaber, man i Udvalget vil kunne komme til Forstaaelse om dette Spørgsmaal og blive enig om en Ordning, som ikke lægger for store Byrder paa Bladene, hvilket vil blive Tilfældet, hvis Lovforslaget gennemføres, som det foreligger. I øvrigt glæder jeg mig over, at Lovforslaget er af midlertidig Karakter, saaledes at Forhøjelsen forsvinder med Udgangen af Marts Maaned 1920 — hvis det da ikke til den Tid bliver nødvendigt at foretage en Fornyelse af Loven.

Jeg skal saa slutte med at udtale, at mit Parti selvfølgelig er villigt til at forhandle om Lovforslaget i Udvalget, og jeg skal i øvrigt anbefale Lovforslaget til villig Behandling her i Tinget.

Theodor Jensen: Jeg tror, der er sagt om dette Lovforslag saa at sige alt,